

Inaugurele rede

Tim Boyd

Sinds 28 april 2014 is Tim Boyd de achtste internationale president van de Theosophical Society Adyar.

Henry Steel Olcott (1875), Annie Besant (1907), George Arundale (1934), C. Jinarajadasa (1946), Sri Ram (1953), John Coats (1972) en Radha Burnier (1980) gingen hem voor.

Hieronder de woorden die Tim Boyd uitsprak bij zijn intreerede in Adyar.

Welkom allemaal.

Het is een grote eer hier vandaag met u allen te zijn. Het maakt mij nederig, te zien dat zoveel mensen tijd hebben vrij gemaakt en geïnteresseerd zijn in de Theosophical Society Adyar en haar president.

Ik sta hier vandaag omdat we onlangs een verkiezing hebben gehad en nu de inauguratie vieren.

Vanaf haar oprichting hecht de Theosophical Society (TS) aan de democratische wijze van verkiezing van haar leiders. Er is gestemd.

Sommige mensen hebben op een bepaalde manier gestemd, anderen maakten een andere keuze.

Ik dank diegenen die meenden dat het waardevol zou zijn als ik deze positie zou bekleden. Ik bedank ook hen die een andere keuze maakten, want wij zijn allemaal niet alleen betrokken bij een persoon, maar ook bij een organisatie met een lange geschiedenis, een krachtige visie en een missie om de mensheid naar een hoger plan te brengen. Degene die uiteindelijk voor de microfoon staat, is dus zeker een secundaire overweging.

Ik bekleed nu de functie van achtste president van de Theosophical Society

sinds de oprichting in 1875 in New York City. Velen van u hebben één of meer van mijn voorgangers gekend en zij waren ongetwijfeld, stuk voor stuk, grote persoonlijkheden. Niemand van hen was perfect, maar zij waren allen volmaakt in hun toewijding aan de Theosophical Society en door het feit dat zij hun leven in dienst stelden van dit werk dat zij zo waardevol achtten. Als achtste president ben ik de meest recente om mijn eigen specifieke imperfecties of tekortkomingen bij dit werk mee te brengen, maar ik beloof dat ik mijn best zal doen; meer dan dat kan ik niet beloven. Sinds het begin heeft de Theosophical Society zich wereldwijd ingezet voor een belangrijke taak. Veel hebben we gezien, maar een groot deel vond plaats in de zeer belangrijke gebieden waar de Society zich verdienstelijk maakte, namelijk op de innerlijke niveaus van ons wezen. Als we proberen onze vinger te leggen op wat de Society tot stand heeft gebracht, dan kunnen we zeggen dat zaadjes zijn geplant in het menselijk bewustzijn, zoals een boer zijn land inzaait met zaden, in de hoop dat die in de lente tot bloei komen. De specifieke naam die aan dit werk werd gegeven was theosofie, de

Tijdloze Wijsheid, die spreekt over de ontplooiingsmogelijkheden van capaciteiten die ieder van ons bezit, maar die nu tijdens ons leven verborgen, slapend, lijken te blijven. Met de introductie van de Theosophical Society werd veel van dat verborgen landschap van ons bewustzijn levendig beschreven en werd een pad naar werkelijke transformatie afgeschilderd. Als we vanuit een historische perspectief kijken, werd één zaadje geplant en tot bloei gebracht in iemand als Annie Besant. Een ander zaadje ontsproot in iemand met de naam J. Krishnamurti. Andere gezaaide zaden vinden we bij hedendaagse wetenschappers en filosofen als Rupert Sheldrake, dichters als W.B. Yeats, artiesten als Kandinsky. De voortgang van menselijke gedachten, de kunsten, en alle vormen van expansie vanuit het innerlijk naar buiten zijn grondig beïnvloed door deze handeling van het planten van verschillende zaadjes. Terwijl dit alles zijn eigen grote belang diende, is het ware belang van het planten van zaden voor u en mij waarschijnlijk dat deze ook in ieder van

ons zijn ingezaaid. Nu wachten we af hoe ze ontspruiten en tot bloei komen. Het werk van de TS in de wereld en haar invloed op het wereldbewustzijn is duidelijk en onloochenbaar. Niets van wat we heden ten dage in de wereld zien, is niet beïnvloed door deze wijsheid die theosofie wordt genoemd, en door haar Society. Ieder van ons is een ontvanger van deze weldadige gift. De oorspronkelijke duidelijke doelstelling van de Society om de kennis van theosofie voor een groter publiek toegankelijk te maken, is wonderwel geslaagd. Als we in gedachten teruggaan naar de context van 1875, toen de Society ontstond, dan zien we dat we verschillende ideeën en concepten nu normaal vinden - zoals de zevenvoudige samenstelling van het menselijk wezen; dat we meer zijn dan alleen ons lichaam; dat er verscheidene lagen, sferen van bestaan zijn, die gelijktijdig binnen ieder van ons functioneren. Destijds waren dat ideeën die niet alleen ver van ons afstonden, maar ook totaal onbekend waren, met name in de westerse wereld. Ideeën die algemeen aanvaard en normaal zijn in de oosterse wereld -

Tim Boyd tijdens het uitspreken van zijn Inaugurele rede

zoals karma en reïncarnatie, vaststaande feiten waarop mensen hun leven baseren - waren in de westerse wereld van Europa en Noord- en Zuid-Amerika onbekend. Heden ten dage bevat ieder woordenboek ter wereld deze begrippen, die ideeën zijn algemeen bekend en hebben wortel geschoten. Het is niet ongewoon dat ik in de USA in een koffiebar of bij een kruidenier mensen hoor praten over hun karma, of over reïncarnatie, of over het niveau en de betekenis van dromen - allemaal zaken waarvan niemand had gehoord in de wereld van 1875 en die nu vrij gewoon zijn. Deze speciale zaden zijn tot bloei gekomen.

Deze zegening is ook een deel van het probleem. De theosofische leringen bieden veelomvattende denkbeelden. De wereld heeft er in het algemeen enkele bijzonderheden uit gepakt, juist die aspecten die interessant zijn, maar daarbij het bredere perspectief waarin zij thuishoren veronachtzaamd.

Concepten als karma, niveaus binnen de natuur, spirituele evolutie en zelfs de Meesters van Wijsheid krijgen minder aandacht - zij zijn teruggebracht tot gebruiksartikelen, slechts details in de ononderbroken zoektocht naar zelfvoldaanheid. Dit is toch wel een probleem.

Voor een lid van de Theosophical Society roept deze toestand van de wereld bepaalde vragen op. Ten tijde van de oprichting van de Society werden de leringen gezien als een weldadige waarheidsbalsem die, indien juist gepresenteerd, veel zelfveroorzaakt lijden in onze wereld kon verlichten. Weinig mensen zouden willen beweren dat dezelfde egoïstische motieven die in 1875 in de harten en in het denken van velen leefden, nu in 2014 minder hevig zijn. Het niveau van egoïsme en wedijver is eerder toegenomen.

Landen, groepen, individuen bevinden zich in een constante competitie met elkaar - waarom? Het lijkt erop dat iedereen steeds meer wil. Meer van wat?

Noem maar op: meer controle, meer geld, meer roem, meer!

Dezelfde honger die nu aan de harten van de mensen knaagt, knaagde ook aan de harten van de mensen vóór ons, zelfs in de nabijheid van iets dat wij 'theosofie' noemen.

Wat wij beschrijven als religieus sektarisme verschilt in geen van zijn details van oorlogvoerende naties of roofzuchtige bedrijven; gooi alles bij elkaar en het lijkt allemaal op elkaar. Iedereen strijdt voor 'marktaandeel' - zijn partje van de wereldtaart.

Het hedendaagse scenario is niet de hoopvolle visie op de mensheid, die zoveel mensen voorzagen ten tijde van de oprichting van de TS. Het dwingt ons om onszelf bepaalde vragen te stellen. De eerste zou kunnen zijn: "Wat is feitelijk terechtgekomen van die weldadige waarheidsbalsem die de Theosophical Society in de wereld introduceerde?" Er is geen religie hoger dan waarheid; er is geen dharma hoger dan waarheid - geen persoon, geen ideeën, geen beweging, geen leringen.

Wat is het antwoord van onze wereld geweest op deze meest recente uiting van Tijdloze Wijsheid?

Dit roept een andere vraag op: wat is onze rol, als leden van de Theosophical Society, als mensen die waardering hebben voor en trachten te leven naar onze ervaring van deze waarheid, bij het in de wereld uitdragen van deze stand van zaken? Hebben we afstand gedaan van een rol die zou moeten toevallen aan hen die, tenminste in theorie, kennis hebben? Het leidt ons tot een andere vraag: Is kennis, zelfs kennis die we beschrijven als theosofisch, voldoende? Is het genoeg te zeggen 'ik weet'? Dat ik iets weet dat door wijze mensen gedurende alle tijden is aangeduid als iets van grote waarde? Hoe je het ook bekijkt, het antwoord dat de wereld ons geeft, is dat er misschien iets meer nodig is - en wat is dat? Iedereen is, elk op een iets andere manier, begiftigd met een zekere

mate van gevoeligheid. Er zijn maar weinig mensen die zich niet bewust zijn van het feit dat in de wereld van nu een nieuw patroon tevoorschijn komt. We zien het gebeuren, we weten dat er iets plaatsvindt, maar ons vermogen om de grenzen ervan te beschrijven, om aan te duiden welke richting het opgaat, is op de een of andere manier beperkt. Toch weet iedereen dat er iets gaande is in deze wereld.

Er is een machtig bewustzijn dat zich aan de wereld bekend wil maken. Als het een persoon zou zijn, konden we het beschrijven als iets dat tracht met ons mee te lopen. Dit bewustzijn is er, steeds zoekende, zoals water altijd wegen zoekt om verder te vloeien. Dit bewustzijn is ononderbroken op zoek naar openingen waardoor het zich kan uitdrukken. Voor hen die het spirituele pad hebben omarmd, voor wie de ideeën en werkelijke ervaring van theosofie betekenisvol zijn geworden, kunnen we onze rol beschrijven als het worden van die opening.

Wij hebben een probleem: het mag bot klinken en misschien kan het beter niet worden gezegd, maar de hedendaagse wereld, met zijn diepgaande verlangen naar een verbinding met iets dat 'echt' is, iets dat de innerlijke schoonheid aanspreekt, met de roep van binnenuit die in ieder mens leeft, die wereld richt zijn schreden niet naar onze voordeur (van de TS, redactie), en er is ook geen reden om dat te verwachten.

Misschien moeten wij ons de waardevollere vraag stellen: richten wij onze schreden naar de voordeur van hen die in nood verkeren? De taak die voor ons ligt is hetzelfde als die van de oprichters van de TS, die is niet veranderd. Het is onze taak om een opening te bieden aan een wereld in nood.

Eén van de grote presidenten van de TS, Annie Besant, sprak op verschillende manieren over het spirituele leven.

Eén van de dingen die zij zei over spiritualiteit, en meer specifiek over onze inspanningen en onze benadering

ervan, is dat we onze spiritualiteit zouden moeten laten beoordelen door ons effect op de wereld - niet door hoe goed we ons voelen over onszelf, niet door ons vermogen om rustig te worden in onze privé momenten - niets van dat alles: *Laat onze spiritualiteit worden beoordeeld door ons effect op de wereld. Laten we ervoor zorgen dat de wereld zuiverder, beter, gelukkiger wordt, omdat wij erin leven.*

Misschien is dat niet ieders graadmeter voor spiritualiteit, maar het is voor ons een waardevolle om over na te denken. Ik wil twee vergeten onderdelen van christelijke spiritualiteit met u delen. Deze worden door de mensen meestal niet aangehaald.

De eerste is: *De bouwers van een huis zwoegen tevergeefs, tenzij God het huis bouwt.*

De tweede, die de basis vormde van het werk van Mahatma Gandhi, Martin Luther King en anderen met die diepe visie: *Bied geen weerstand tegen het kwaad.*

Het verband tussen beide aanhalingen heeft voor mij niets te maken met het kwaad, en zeker niet met het bouwen van huizen. Het heeft te maken met de toestand van ons zijn, iets wat soms over het hoofd wordt gezien.

Kort gezegd, die toestand van ons zijn, van ons denken, zou beschreven kunnen worden als een toestand van openheid. Het is, zoals een open deur of een open raam, een zijnstoestand die geen weerstand biedt, zich nergens tegen verzet, zich niet afwendt van zaken die onze geest kwalificeert als afschuwelijk of laag. Bied geen weerstand. Weerstand is, naar zijn diepste aard, het antwoord van een denkvermogen dat vastzit in angst. "Zelfbescherming" is het denken dat weerstand biedt. Zij die werkelijk wijs zijn, vinden dit gedrag misschien zelfs grappig, ware het niet dat het zoveel ellende veroorzaakt.

Een moderne Taoïstische filosoof antwoordde desgevraagd:

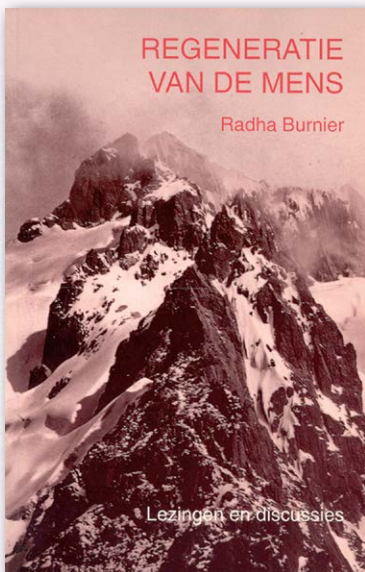
Waarom jullie zo ongelukkig zijn?

Omdat 99,9 procent van alles wat jullie doen, of waarover jullie denken, of wat jullie wensen, voor jezelf is, en er is niemand. Het zelf, dat zoveel van onze aandacht krijgt, dat we met veel pijn en moeite mooi maken, in harmonie brengen, het juiste dieet geven, de juiste gedachten laten denken, dit zelf is, naar zijn eigen aard, zonder enige substantie. De meer naar buiten gerichte hebzuchtige vormen van egoïsme, zoals naarstig streven naar geld, huizen of een goede reputatie, zijn gemakkelijk te herkennen. Bij de subtielere vormen, zoals onze gehechtheid aan een blijvend zelf dat van lichaam naar lichaam zal blijven bestaan, van cultuur naar cultuur, is dat moeilijker. Bij nadere beschouwing blijkt nog niemand in staat dit ongreepbare zelf te duiden. Antwoorden zijn goed, maar de vraag is waardevoller. De vraag vormt de basis voor het leven; antwoorden neigen tot kleinigheden. Dit zijn dus de vragen, de zaken die ons zouden moeten beroeren. Op dit moment ontbreekt het ons aan niets bij dit werk van openstelling, van ontplooiing. Het zaad is in ons gezaaid, we moeten nu de aarde, het water en de voedingstoffen

vinden. Het enige dat het licht belemmert te schijnen en de zaden tot leven te brengen, zijn de obstakels die wij opwerpen, als wolken. Men zegt dat wie je bent zo hard spreekt, dat mensen geen woord kunnen horen van wat je zegt (who you are speaks so loudly that people cannot hear a word that you are saying). Je innerlijke geestesgesteldheid is in het geding. Die geestesgesteldheid is deze kwaliteit van openheid; niet tolerantie, niet slechts het accepteren van verschillende geloofsbelijdenissen, religies of rassen. Hoewel dat belangrijk is, vraagt openheid iets meer van ons. Laten we op dit moment een antwoord geven op deze steeds aanhoudende uitnodiging om ons open te stellen. Het is de enige manier waarop wij als individuen kunnen worden getransformeerd en het is de enige manier waarop de mensheid de regeneratie kan ervaren, waarover door vorige presidenten is gesproken. *Dat* is het doel van het theosofische werk in zijn totaliteit.

Uit: *The Theosophist*, juni 2014
Vertaling: Saskia Campert

Advertentie:

Radha Burnier
Regeneratie van de Mens
Lezingen en discussies
150 bladzijden, Paperback
ISBN 9789061750697 - Prijs € 7,95

Theosofen en aspirant-theosofen delen een diepe interesse in de vooruitgang en de vervolmaking van de mensheid, vooral in moreel en spiritueel opzicht. Doel is de bron te ontdekken van goedheid en geluk, het geboorterecht van alle levende wezens. Dit boek bevat de lezingen van Radha Burnier, President van The Theosophical Society, en de gesprekken met haar toehoorders, gehouden in 1990 te Naarden.

Engelse versie: **Human Regeneration**
Lectures and Discussions
154 bladzijden, Paperback
ISBN 9789061750642 - Prijs € 10,50